

MANIFESTO DA SERRA DO GALIÑEIRO

Nós estamos aquí para protexer a Serra do Galiñeiro, mais é ela, oíde ben, a que nos protexe a nós.

Leva moito tempo, moito, a protexernos.

Tiña razón quen afirmou que a unha xeografía o mellor xeito de coñecela é polos pés.

Benvidas, benvidas.

Parabéns a todos o que participan nesta Andaina. A Terceira Andaina a prol da conservación da Serra do Galiñeiro.

É hoxe o lugar dos lugares. O corazón da Terra quen nos convoca.

A Terra vira, o astro orbita na súa andanza de vida e morte e vida arredor do sol, mais cando algo importante sucede, algo que lle é grato, vai e pousa e acouga. Nun lugar onde se concentra a máis poderosa enerxía da Terra: a da solidariedade, o don de entrelazar soidades para recatar a esperanza, un lugar ritual, hai que dicilo así, porque aquí manifestase un compromiso cívico, un xuramento, de solidariedade humana e desta humanidade coa natureza, co seu fogar, co seu ventre matricial.

Dicía o gran xeógrafo e librepensador Eliseo Reclus que “o ser humano é anatureza tomando conciencia de si mesma”. Aquí temos a natureza a transmitirnos conciencia, forza, harmonía, beleza, verdade, para sermos humanos e teimar con valentía no ciclo da vida.

Nós estamos aquí para pedir unha maior protección, para esixir protección, para a Serra do Galiñeiro.

Mais a Serra do Galiñeiro, a marabilla cordal que vertebra o sul atlántico da Galica, dende a ría de Vigo ao esteiro do Miño, está a protexernos a nós dende milenios.

Dáanos todo o que o que somos e máis.

Somos auga,

Somos vento,

Somos turbeiras,

Somos pedra, somos *kallaiкои*, os que viven entre as pedras,

Somos anfibios, a respirar auga nas pedras formosas,

Somos soños e sombras nas viñetas dos petroglifos,

Somos muíño,

Somos levada,

Somos abeleira,

Somos peixes no líquido amniótico, nutricional, das fontes e dos ríos,

Somos fervenza,

Somos anémonas, primulas, narcisos, mallos,

Somos a Cova da Becha (Vincios)

Somos Os Milaghres de Trapa,

O Monte dos Arruidos,

A Lapa da Moura,

Somos gneis de riebeckita nos altos cumes,

Somos brexeiras, brañas, matogueiras,

Somos azulenta, saramaganta,
 Picanzo real, pedreiro cincento,
 Somos cabalos ceibes,
 Cabalos de cores como os de Chagall,
 Somos herba sobre as mámoas de Chan de Montes e Bromús.

A Serra protéxenos, alivántanos, gorenta, é a obra de arte máis fermosa, en metamorfose, clarísima escuridade a verdear, o agasallo fértil que xeracións e xeracións puideron ollar dende Val Miñor, Vigo, A Louriña, o Morrazo, o Baixo Miño.

A Serra protéxenos e pois logo protexémola.

Sentímonos seres da Serra e tamén das lendas e dos mitos que nela levedan. A mitoloxía contén moita información esencial. Por exemplo, a idea dos ollos do mar nos cumes do Galiñeiro. Hai mitos moi vangardistas, que nos axudan a ver. Por exemplo, a secreta presenza do mar na Serra deica chegar aos altos miradoiros, onde o mar ten ollos. Esa imaxe do mar indo polas veas da terra, esa conexión entre os cumes cos almeiros dos fondos mariños. Por iso, segundo a lenda, o Galiñeiro non debería ser profanado para que non se abrisen e rebentasen irados os brazos do mar.

A Serra protéxenos e así pois xuramos protexela.

Loitaremos andaina tras andaina para que teña a máxima protección na rede dos espazos protexidos,

para que o parque natural do Monte Aloia non sexa unha excepción senón que se estenda a toda a Serra do Galiñeiro.

A Serra protéxenos, temos de protexela.

Contra plantacións improcedentes e monocultivos forestais foráneos, que estragan a biodiversidade e multiplican o perigo de incendios.

Contra as canteiras ilegais que deixan na Serra feridas incurábeis.

Contra os depósitos de monstros e de lixo.

Contra a maquinaria pesada, como os chirimbolos eólicos fóra de lugar, e ao servizo da cobiza e non do ben común.

Saúde e Terra a quen no Irixo loitan contra o proxecto infernal da xigantesca incineradora de lixo.

Saúde e Terra a quen no Pindo se moven e ben kpola declaración de parque natural desoutro senlleiro espazo de natureza e cultural.

Saúde e Terra a quen non permitirán o espolio do cabo Touriñán.

Fronte o falso tópico da Galicia que non sabe ter conta do seu, coidar o seu patrimonio natural,

fronte a esa envelenada teoría de que non temos a necesaria autoestima, contra ese arsénico que día a día se nos pretende meter nas palabras para achantarnos,

temos unha andaina histórica ben distinta.

Moitas veces freamos a desfeita.

A nosa verdadeira identidade é a da man común,
sabemos do intre dos pronomes en que o eu sabe ser Nós.

En Galicia non hai central nuclear porque o pobo loitou .

En Galicia non hai papeleiras merdeiras en cada ría porque o pobo loitou e hai que anovar as forzas para de vez se libere de Ence a ría de Pontevedra.

En Galicia non hai vertidos de lixo nuclear porque o pobo galego se mobilizou de xeito exemplar e conseguiu unha vitoria que figura no calendario mundial da loita medioambiental.

En Galicia hai agora dez anos, fixemos que o desastre descomunal e esmagador do Prestige non ficara como unha fatalidade máis senón que desta vez a unidade popular, a determinación solidaria, fixo universal o berro de Nunca Máis e o Estado incompetente abaneou de verdade e a nivel de lexislación internacional tomáronse medidas que se viñan adiando e adiando.

Fóra pois ese espantallo de pobo vencido.

Somos auga e auga pode co máis duro.

Somo Serra.

A Serra protéxenos e nós protexerémola.

Xurámolo polo que máis queremos e a andaina comunal seguirá até conseguir ese parque natural da Serra do Galiñeiro, e ese non será un final senón outra vez o comezo dun camiño.

Que os rumores das consciencias sexan a nosa fervenza cívica.

Viva e florezca a nación galega no canto xeral da humanidade!

Manuel Rivas

13 de maio de 2012

